

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιλάν, ένας νέος συγγραφέας, ο οποίος έχει αφιερώσει το εξαιρετικό ταλέντο του στη θρησκεία και τη στο έπαρχιακό περιβάλλον μιας μικρής πόλεως, γνωρίζει μια ώριμη νέα, την 'Ισαβέλλα, η οποία μόλις έχει φτάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, έκτος της ωμορφιάς της, έχει βαθιά καλλιεργημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική εντύπωση στο Ροβέρτο. Μά αμέσως σχεδόν έρχεται σε διαφωνία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα έχει ελεύθερες αντιλήψεις στο ζήτημα της θρησκείας. Σίγα-σίγα όμως νοιώθει να τον τραβάει μια ακατανίκητη έλξη προς αυτήν, στην οποία δεν μπορεί ν' αντίστασει. Το ίδιο συμβαίνει συγχρόνως και με την 'Ισαβέλλα.

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

—'Ωστε τον ζηλεύετε, τον κ. ντε Φόρς ; ρώτησε η 'Ισαβέλλα.
 —Σ' αυτό, ναι, απάντησε ο Ροβέρτος.
 —Σ' αυτό μόνο; Όχι γιατί τίποτε άλλο;... Δεν τον ζηλεύετε γιατί έχει μια γυναικία γοηστευτική που την αγαπά και τον αγαπά...
 Ο Ροβέρτος διάτασε ν' απαντήσει, "Έπειτα είπε:
 —Δεν ξέρω... "Όχι... Δεν φαντάζομαι...
 Η 'Ισαβέλλα σάπασε... Ο Ροβέρτος, παραγμένος, κύτταξε κατ' εὐθείαν μπροστά του.
 "Αναρωτιόταν με αγωνία γιατί τον είχε πιάσει τόση ταραχή καθώς της απαντούσε.
 Η 'Ισαβέλλα εξακολούθησε:
 —Μου φαίνεται, ότι θα πάμε κ' ἐμείς... Η 'Αριάνα είναι καλύτερα και σὲ δεκαπέντε μέρες θάχρη συν'ελθει ἐντελώς.

Έξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν, περπατώντας άργα ανάμεσα από τους ίσκιους του κήπου. Μέλισσες μεθυσμένες από τους χυμούς των λουλουδιών, βούιζαν λόγυρά τους. Ο Ροβέρτος τις άπομάκρυνε από την συντροφιά του. Μά σὲ κάθε κίνηση του τέτοια τὸ χέρι του άγγιζε τὰ χροσάφνια μαλλιά της, πού μύριζαν άρωμα θιολέντας. Η 'Ισαβέλλα γελοῦσε, διασαρτυρόταν ἔσθυμα.
 —'Αφήστε τες! τὸ ἔλεγε, Δεν μὲ κάνουν τίποτε...
 Ξαναγύρισαν καὶ κάθησαν στὸ μικρὸ σαλόνι, σ' ἓνα καναπέ, ὅπου ἦσαν σκορπισμένα πολύχρωμα μεταξωτὰ μαξιλάρια. Τὰ κατεβασμένοι σὲν λιγότευαν τὴν φλόγα τῆς ἡμέρας. Μέσα στὸ μισοκρόσδιο ἡ 'Ισαβέλλα φανόταν πῶς λευκίη καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ λαμπρὴ πολὺ γλυκεία. Κατόπιν παρακλήσεως της, ὁ Ροβέρτος άρχισε νὰ της μιλάη γιά τὸ νέο ἔργο του πὸ ἐτοίμαζε.
 Ἐκείνη τὸν ρώτοῦσε, τὸν ἐπεδοκίμασε, συζητοῦσε μαζί του. Ὁ Ροβέρτος θαύμαζε τὴν ἀντιλήψι της, τὴν λαμπρὴ της μὀρφωσι καὶ τὸν γοηστευτικὸ τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ἐξέφραξε τὴν σκέψη της.

—Πῶς μὲ καταλαβαίνετε, εἶπε.
 Ἐκείνη χαμογέλασε. "Ανάμεσα στὰ δάχτυλά της, σάλεινε τὴν κίτρινη ἴριδα. Τὸ βλέμμα της δὲν ἄφινε καθόλου τὸν Ροβέρτο.
 —Εἴμ' εὐτυχομένη, τὸ ἀπάντησε, πὸ ὡς ἀκούω νὰ μιλάτε ἔτσι. Θά ἦθελα νὰ σὰς καταλαβαῖω ἀκόμα καλύτερα.
 Κι' εἶπει' ἀπὸ μιὰ αὐτόμη σιωπῆ, ἐπρόσθεσε :
 —Λέειτε μεταξύ μας κάποιο σημεῖο ἑσπῆς.
 Ο Ροβέρτος φώναξε μ' ὀρμη καὶ με συγκίνηση:
 —Μοῦ φαίνεται πὸς βλέπετε κίονα τὸ φῶς!...
 Η ἀνάλαφρες βλεφαρίδες της 'Ισαβέλλας χαμήλωσαν. Μι' ἀσπρατὴ πάθος ἔλαμψε κάτω ἀπ' αὐτές.
 Η 'Ισαβέλλα ψιθύρισε:
 —Ναι... ῥως.
 Συγχρόνως τὰ δάχτυλά της ἄφισαν νὰ τῆς ξεφύγη τὸ λουλούδι. Ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε γιά νὰ τὸ πιάση. Μά ἐκείνη τὸν ἐμπόδιε, βάζοντας τὸ χέρι της ἑπάνω στὸ μπράσιο του.
 —'Αφήστε τὸ! Μαράθηκε!... Δεν ἀγαπῶ παρά τὰ δροσερά, τὰ ζωντανὰ λουλούδια... Αὐτὸ ἔζησε πειά...
 —'Ηταν ὑπέροχο...
 —Πολὺ ὄρατο... Μά ὑπάρχουν κι' ἄλλα... Πὸς φεύγετε κίονα...
 —Κιόνας; ἔκανε ὁ Ροβέρτος. Μά, δεσποίνις, ἔχω ἀφήσει... Σὰς ἔγινε ἐνοχλητικὸς τόση ὡρα πὸ ἔρρικαμι ἐδῶ...
 —Ἢ ἐνοχλητικὸς δὲν θὰ γίνετε ποτέ!...

Καὶ ἡ 'Ισαβέλλα σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά της.
 —Θὰ σὰς δῶ αὐριο στὰ ἔρειπια τῆς μὄνης; τὸν ρώτησε.
 —Μὲ μεγάλη μου λύπη, δὲν θὰ μπορέσω νὰρθῶ... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω σὲ κάποια φιλικρωπική συγκέντρωσι.
 —Τι κρίμα!... "Ὅ! αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς στενοχωροῦν πῶ...
 Ὁ Ροβέρτος χαμογέλασε καὶ τῆς ἀπάντησε:
 —'Όχι... Εἶμαι εὐτυχῆς ὅταν μπορῶ νὰ κάνω λίγο καλῶ.
 —Νὰ κάνετε τὸ καλῶ... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολή σας...
 "Ἐνα γλυκὸ βλέμμα εὐγνωμοσύνης περιέβαλε τὸν Ροβέρτο καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀσπικρήσῃ μὲ μιὰ μυστική χαρά, ἡ ὁποία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.
 —'Αλήθεια, δεσποίνις, ἔκανα καὶ σὲ σὰς λίγο καλῶ;
 Η 'Ισαβέλλα ἔκανε δυὸ θήματα καὶ τὸ ἔπισσε τὰ χέρια.
 —'Αμφιβάλlete γι' αὐτὸ; τοῦ εἶπε. Φαντάζεσθε ὅτι μιὰ καρδιά ἀπογοητευμένη ἀπ' ὄλα, σάν τὴν δικὴ μου, καὶ πὸς ὠτόσσο θέλει νὰ ζήσει, δὲν νοιώθει τὴν ἐσπρευτική ἐπίδρασι μιᾶς ψυχῆς σάν τὴν δικὴ σας!... Εἶσθε πῶς μετρίοφρων, κύριε... "Ὀτόσσο, πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι παρόλε τις ἀπέραντη βοήθεια σὲ μιὰ κουρασμένη ψυχὴ πὸ ὑποφέρει ἀπὸ ἓνα κενῶ, τὸ ὁποῖο τίποτε ἀκόμα δὲν κατάρθωσε νὰ γεμίση.
 Τὰ φλογιμένα χέρια της ἔσφιγγαν τὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου. Ἐκείνος ἔνοιασε μί ἀπ' αὐτῆς τίς ζάλες πὸς γινότουσαν ὄλοένα καὶ πῶ σὺνεις, κάθε φορὰ πὸς ἔρρικαμι μπρὸς στὴν 'Ισαβέλλα.
 —Μὲ κάνετε νὰ νοιώθω μιὰ ἀπ' τῆς μεγαλειότερες χαρῆς τῆς ζωῆς μου! εἶπε μ' ἓναν ἐνθουσιασμὸ πὸ ἔκανε τὴ φωνὴ του νὰ ἱρέμη.

—'Ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζετε ὅτι θὰ νοιώσετε κι' ἄλλες, πὸ μεγάλες ἀκόμα!
 Τὸ γέλιο τῆς 'Ισαβέλλας ἀνήχησε ἀνάλαφρο, ἄνετρο, μὲ ἀποχρῶσεις πολὺ γλυκείε... Παραμέρισε λίγο, ἀφίοντας τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος δευθὺνήθηκε πρὸς τὴν πόρτα.
 Πρὶν φύγει, πέρασε νὰ χωρητῆσῃ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κερβάλ, καθώς καὶ τὴν 'Αριάνα, πὸ καθόντουσαν κάτω ἀπὸ τίς φιλλύρες τοῦ κήπου. Τὰ μέλη αὐτὰ τῆς οικογενείας δὲν τοῦ ἦσαν τόσο συμπαθητικά, ὡς ἡ 'Ισαβέλλα. "Ἐνοίωε μάλιστα κάτι σάν ἔχθηρον ἐναντίον τους, δταν συλλογιόζιταν ὅτι αὐτὴ ἡ νέα μὲ τὰ τόσα χαρισματα, ὠφείλε σ' αὐτούς τὴν γυμνήτητα τῆς ψυχῆς της, τὴν ἐλλειψιστέως, τῆς εὐλαθείας...
 Φεύγοντας ἀπὸ τὸ «Σπίτι μὲ τίς Πασχαλιές», ξαναγούισε ἡρήγορα στὸ Σαρζέ. Κοιτῶς στὴν 'Ισαβέλλα, ἔχνοῦσε τὴν ὡρα. Ὁ ἀθῶος ντὲ Τρεμὰν τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα σχετικῶς μὲ μιὰ φτωχὴ οικογένεια, πὸ εἶχε ἔγκατασταθῆ τελευταία στὸν τόπο καὶ μόλις τοῦ ἔμενε λίγη ὡρα πρὶν ἀπὸ τὸ δείπνο γιά νὰ φροντίση γι' αὐτὸ.
 Καθὸς διεσχίζε τὴν πλατεία τῆς ἐκκλησίας, εἶδε τὴν μπέρτα του πὸ ἔθωναν πρὸς αὐτὴν. Ὁ νέος, ἄια πλησίον, εἶσπε τὸ χέρι τῆς 'Ελένης κι' ἄλλαξε μερικὰ λόγια μαζί της. "Ἐπειτα, δταν ἡ δις Ρουσέλ ἀπομακρύνθηκε γιά νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτι της, κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὴν ἱητέρα του, τὴ ρώτησε :
 —Ἐπιτοφρέετε στὸ σπιτι, μιὰ;
 —Ναι. Κ' εἰς;
 —Ἐγὼ πηνάγιο γιά νὰ φροντίσω γιά κάποια φτωχὴ οικογένεια... Ἐχὼ ἀσγήσει μάλιστα...
 Προσάρθων μερικὰ θήματα μαζί.
 —Τι ἔκανες σήμερα τὸ ἀπόγευμα, Ροβέρτε; ρώτησε ἡ κ. Βιλάν.
 —Μουσική στὸ «Σπίτι μὲ τίς Πασχαλιές».
 —'Α!

